

Täheke õuna sees

Oli kord täheke, kes istus üleval taevas. Talle meeldis seal kõikide teiste tähtede seas väga. Päeva ajal nad magasid, aga öösel särasid nende silmad, mis valvasid kõiki magavaid lapsi maa peal.

Ühel hommikul, kui päike oli tõusnud ja tähed oma pilvesängidesse pugunud ja oma valged pilvetekid peale tõmmanud ning uinunud, ei saanud täheke und. Ta vähkres voodis ühelt küljelt teisele. Ta mässis end tugevamini pilveteki sisse ning luges pilvesagaraid, mis mööda taevast ringi uitasid, kuid ikka ei tulnud tal und.

Päike paistis nõnda eredalt, et täheke oli sunnitud pilveteki vahelt piiluma, kui ta äkki kuulis rõõmsat lapsehäält. Ta kiikas alla maa poole ja nägi rõõmsalt mängivat last, kes mängis rannal, suples ja ehitas liivalossi.

Oi, kuidas ta igatses ka mängida. See tundus nii naljakas. Laps vaatas uudistades tähe poole, mis keset päeva säras.

Tuli sügis ja puuviljad said küpseks. Lehed muutusid mitmevärvilisteks ja tuul tuli ning puhus nad puudelt. Lapsed korjasid õunu ning jooksid tuules lendlevate lehtede järel.

Tuli külmade selgete päevadega talv ja maa kattus kaitsva lumetekiga. Lapsed kelgutasid, ehitasid lumememmesid ja lumelaternaid, mis särasid talveõhtul nagu tähed.

Seejärel tuli kevad ja sulatas lumehanged, murdis järvedelt jää ning varsti võis näha vähehaaval eelmise aasta puulehtede vahelt võrsuvaid pungasid. Kogu selle aja jooksul ei olnud täheke suutnud uinuda, vaid hoopis piilunud pilve tagant, kuidas lapsed maa peal mängisid.

Oi, kui ta vaid oleks ka mängida saanud, või kui tal endal oleksid lapsed! Täheke muutus unetusest aina väsinumaks ja kahvatumaks, kuni ühel päeval tuli Jumal ise vikerkaarel jalutades tema juurde ning küsis, kuidas tal läheb ja miks ta öösiti nii vaevaliselt särab.

Täheke jutustas lastest maa peal ja sellest, kuidas ta endale lapsi tahab,

kellega koos mängida.

"Oh," ütles Jumal, "kas midagi muud sa ei soovigi? Sinu soov saab täidetud! Saad maa peal nii palju lapsi kui tahad, aga enne pead sügise ära ootama."

Täheke ootas ja kevad möödus. Õunapuud õitsesid, kogu maa oli õites ja taas mängisid lapsed rannas ja suplesid. Sügis hakkas lähenema, kuid täheke ei näinud ühtki last, kes oleks tema sarnane.

Tuli sügis, mida ta oli oodanud, ja viljad puudel küpsesid. Ühel päeval mõtlesid lapsed puudelt vilju korjata. Täheke vaatas igatsedes maa poole. Sügis oli ju käes ja ta pidi ju saama nii palju lapsi kui soovis, nagu Jumal oli lubanud. Äkki oli ta valesti kuulnud, äkki ei saa ta ühtki last?

Maa peal korjas üks tüdruk suure mahlase õuna, mille ta keskelt pooleks lõikas ja just siis, kui ta õunapoolikuid kahele teisele lapsele pakkus, hõiskas ta: "Vaadake, väike täheke, õuna sees on võike tähelaps!"

Selle hüüatuse järel ärkas täheke oma mõtetest ja piilus pilve serva tagant alla ja kui ta tähelast märkas, lõi ta särama ning säras sama tugevalt kui päike. Lapsed lõikasid õuna õuna järel pooleks ja nii suurte kui väikeste õunte seest leidsid nad väikese tähelapse.

"Vaata, vaata tähte!" Kõik vaatasid üles tähekese poole, mis säras nii tugevalt keset päeva. "See täht", ütlesid nad teineteisele "peab olema kõigi tähelaste ema."

Juba järgmisel päeval suutis täheke magada paremini kui kunagi enne. Sellest ajast alates magavad tähed rohkem suvel. Kui aga saabub sügis, õunad valmivad ja ööd muutuvad pimedaks ja selgeks, piiluvad tähed, et näha, kuidas tähevõrsed maale kukuvad, millest sünnib iga õuna sees uus tähelaps.